

на самия чифликъ. Отъ тогава той започналъ да запада. Земедѣлцитѣ раи се отклонили по градинарство въ чужбина. Това вършели най много малоимотнитѣ селяни. Сжщото нѣщо се явило и въ околнитѣ села. Въ тия времена земята изгубила своята стойностъ за зърнени храни и хората, що оставали въ селото, ударили да садятъ лозя и да отглеждатъ буби.

Турското правителство поискало да подобри положението на орачитѣ и пристѣпило къмъ промѣни. *Султанъ Абдулъ Меджидъ* издалъ въ 1839 г. новъ законъ хати-шерифъ, съ който освобождавалъ ратаитѣ отъ крепостничество, а привилегированитѣ раи въ вакѣфитѣ получавали право на собственост надъ земитѣ, които тѣ сж обработвали повече отъ 25—30 години „честно и добросъвѣстно“. Изпървенъ този законъ мжчно се прилагалъ поради съпротивата на старитѣ турци, но следъ издаването на хати-хумаюна въ 1856 г. работата тръгнвла по-добре. Отъ това се възползували вакѣфскитѣ раи да подирятъ владало за обработванитѣ отъ тѣхъ имоти. А щомъ станали раитѣ собственици, чифликътъ пропадналъ.

Следнитѣ документи показватъ, какъ раитѣ добивали владала за имотитѣ:

Истамбулъ.

Тапия (владало)

Министерство на царскитѣ вакѣфи № 100 по списъкъ, № 110 на книгитѣ.

Никола Стоевъ Сираковъ добива 10 дюлюма кория, годишно даждие 5 гроша, въ с. Федабей (Търновски окръгъ) въ мѣстность „Мочорливата осойна“ отъ вакѣфа на блаженопочившата *Старая майка султанна*, свързанъ съ скровището на двата свещени града *Мека* и *Медина*. За това той има документъ отъ *Стоя Филовъ*, по наследство отъ баща му *Фили*, съ стойностъ 1000 гроша, разноси 54 гр. съ право Никола да получи тапия за имота като законенъ стопанинъ (1868 г.).

Къмъ 1850—1860 г. чифликътъ вече миналъ въ ржцетѣ на най голѣмия орачъ *Малки Стоянъ Султански* и неговитѣ синове. Последенъ турчинъ, който се явилъ въ село било да издава разписки на правоимащитѣ за владало, било да изплаща задължения къмъ селяни или да прибира недобори, се казвалъ *Джеферъ Челеби*. Отъ чие име работилъ той, положителни сведения нѣма. Знзе се само, че той е привиквалъ раитѣ при себе си и имъ раздавалъ „пусули“, които кжсалъ отъ кочанъ, написвалъ името на раятина съ означение на имота, границитѣ, данъцитѣ, стойността, името на вакѣфа и т. н. Стопанинътъ вземалъ пусулата, отивалъ въ Търново и получавалъ тапия (владало).

Понеже въ землището турчинъ не е ималъ частна собственостъ, имотитѣ не се продавали, а минавали безвъзмездно отъ вакѣфа въ ржцетѣ на българина.